

MARTINA JAKUBOVÁ

*Dotyky
vášne*

MOTÝL

Dotyky
vášne

Copyright © Martina Jakubová 2017
Design © Motýl design 2017
Cover photo © Sergey Mironov / shutterstock
Slovak edition © Vydavateľstvo Motýl 2017

ISBN: 978-80-8164-124-4

MARTINA JAKUBOVÁ

*Dotyky
vášne*

VYDAVATELSTVO MOTÝL

1. kapitola

„Tú schôdzku presúvať nebudem. Nech je zajtra o tretej v mojej kancelárii. Je mi jedno, ako si to zariadi.“ iPhone som hodil vedľa na pohovku a natiahol sa k stolíku po poloprázdny pohár.

Dorazil som ho na jeden hlt, páľava mi stekala dole hrdlom a prinútila ma zakašľať.

Ostrý zvuk sa ozýval v poloprázdnom tmavom byte, odráždil sa od stien a okenných tabúľ. Akustika ako v opere.

Šimon sa pri poslednej návšteve vyjadril, že je tu útulne ako v laboratóriu. *Dopekla s ním!* pomyslel som si vtedy, keď na účet môjho bytového dizajnéra odišla šesťmiestna suma.

Podráždene som poukázal na fakt, že tam bývam ešte len niekoľko týždňov, obom nám však bolo jasné, že ani o rok tento apartmán nebude vyzeráť inak. V spálni posteľ, nočný stolík na notebook, nad ktorým som často sedával do noci, keď som si priniesol prácu domov. Čo sa stáva takmer každý večer. V šatníku kopy dokonale vyžehlených košiel a dlhé rady kvalitných oblekov.

Kuchyňa plná spotrebičov, ktoré nikdy nebudem potrebovať, lebo na rozdiel od Šimona som sa o stravu nepričiňoval sám. Moderná pohovka, niekoľko strohých sklenených kusov nábytku kombinovaných s masívnym drevom. Mäkký koberec, po ktorom je zrejme zakázané aj chodiť, zopár obrazov šikovne rozmiestnených po stenách, aby zmiernili prázdnotu priestoru. Tri zvyšné izby poloprázdne, jednu zaberá masívny pracovný stôl obklopený knižnicou a policami s dokumentmi a najmodernejším kancelárskym vybavením. Nič viac som momentálne nepotreboval. Napriek Šimonovým protestom mi to takto vyhovovalo.

Na zmiernenie napätia, ktoré som v posledných týždňoch pociťoval, mi vystačí pohár, ktorý som držal v ruke, a k nemu fľaša, ktorá na mňa čakala o kúsok ďalej.

Nateraz. Vedel som však, že sa musím začať obzerať po ďalšej, akoby Šimon povedal *obeti*. Čas sa krátil, prekliaty dátum sa zase blížil.

Možno tá právnička zo včera. Tvárila sa nedostupne, ale to robili na začiatku mnohé, aby zvýšili svoju cenu... prešiel som k oknám pokrývajúcim celú prednú stenu miestnosti a zvažoval svoje možnosti.

Z tmy som pozoroval starý tehlový panelák, ktorý stál oproti tejto novostavbe. Za tie peniaze by som bol uvítal príjemnejší výhľad. Ešteže pohľad z terasy na druhej strane to vynahrádzal. Niežeby som tam bol príliš často.

Nízky panelák oproti začínal pomaly ožívať. Blik spálňa. Blik obývačka. Blik kuchyňa a detská izba. Ako pohľad na rozsvetovanie starého komunistického stromčeka s desiatimi vetvičkami. Dokonca som ho ešte v niektorom byte aj zazrel. Nieкто sa zjavne snažil udržať sviatočnú náladu ešte aj vo februári. Blik. Blik. Bliik.

Počkať. Posledný blik nebol vôbec zlý. No dopekla. Práve naopak.

Na najvyššom poschodí sa naskytol výhľad na malú miestnosť, v ktorej nieкто nestiahol žalúzie. Zrejme zvyk z čias, keď im do okien nazerala len sova z jedličky na kraji lesa. Skôr ako som však preskočil pohľadom na ďalšie okno, na scénu vbehla žena. Vysoká, štíhla, dlhé tmavé vlasy. Nakoľko som mohol na diaľku posúdiť, pekná. Črty som síce nevedel rozoznať, ale Boh by predsa také telo nemohol nechať rozpracované. A telo vyzeralo dokonale. Aj na diaľku. A zblízka by bolo určite ešte lepšie. Hlavne teraz.

Bola totiž úplne nahá.

Behal som pohľadom po každom odhalenom kúsku. Nasucho som preglgol, keď sa oči pristavili pri pevných prsníkoch.

Bradavky svietili na diaľku ako dva majáky vábiace zblúdi-
lých moreplavcov. Cítil som, ako sa môj námorník prebúdz
a napína látku nohavíc. Nedokázali ho zastaviť ani priliehavé
boxerky.

Zrak mi sklízol dole na tmavý pásik medzi stehnami. Mimo-
voľne som pomrvil rukou a pri predstave, ako by som do nej
zašiel prstami, som ešte viac stvrdol.

Moja kráska sa stratila niekde v rohu miestnosti, kam už môj
výhľad nesiahahal, a ja som nahlas zakliahal. Zrazu mi ten výhľad
na les vôbec nechýbal. Naopak, za tento pohľad každý večer by
som k cene bytu pokojne prihodil.

Napäto som čakal. Môj netrpezlivý kamarát takisto vyčká-
val na inštrukcie, či má zložiť zbrane, alebo či misia pokračuje.

Ako na povel sa moja obrazovka znovu zaplnila. Na veľké
sklamanie nás oboch vkĺzla medzitým do dlhého trička, takže
mi zostalo už len zízať na jej sexi nohy a snívať o tom, kde sa
asi končia. Môjmu penisu to zjavne stačilo tiež, lebo ešte stále
zostával v pozore.

Znovu odišla preč, ale v izbe zostalo zasvietené, čo mi dodá-
valo nádej. Nevieam, na čo som ešte čakal, ale nechcelo sa mi ju
len tak opustiť. Ignoroval som neodbytné zvonenie telefónu.
Stál som mlčky v tme, vďaka ktorej som si mohol nerušene
vychutnávať predstavenie bez toho, aby na mňa niekto zavola
mravnostnú políciu. Dlaňami som sa opieral o studené sklo,
plne sústredený v očakávaní prídavku.

Zdalo sa, že je to môj šťastný deň. Žena, možno len dievča, to
sa u niektorých nedá odhadnúť, ani keď stojíte tesne vedľa nich,
sa vrátila do izby. Sadla si na posteľ, prekřížila nohy a pred seba
položila laptop. Uvažoval som, či má pod tričkom nohavičky.
Môj penis myslel so mnou a bol presvedčený, že je naostro.

Chvíľu sa hrbila nad počítačom, niečo písala, klikala, sledo-
vala. Zdalo sa, že predstavenie sa nadnes skončilo. Hoci aj v tej
chvíli bol na ňu príjemný pohľad. Hlavne preto, lebo som už
presne vedel, čo skrýva pod vyťahanou látkou.

Môj iPhone sa znovu rozdrnčal. S povzdychom som sa k nemu otočil. Veď aj tak nemôžem celý večer trčať pred oknom.

Ešte raz som sa smutne obzrel a to, čo som zbadal, mi vyrazilo dych.

Moja kráska ležala na posteli, nohy pokrčené a ruku strčenú medzi stehnami. Prudko som sa nadýchol a v očakávaní zdržal dych. Prosím, nech je to to, čo si myslím. V tej chvíli by sa mi však zrejme zdalo erotické, aj keby si zavádzala tampón. Keď jej však druhá ruka skĺzla po brušku hore k prsníku, ktorý pevne uchopila, pochopil som, že som jeden šťastný bastard.

Moja ruka automaticky vkĺzla do nohavíc.

„Ach, Ježiši,“ zastonal som polohlasno, keď som sledoval, ako sa jej telo vlní na posteli, ruka pravidelne kmitá a stráca sa medzi bielymi stehnami. Prispôsobil som sa jej rytmu a prstami som rýchlo kĺzal po stvrdnutom penise, druhou rukou som sa roztrasene opieral o obrovské okno a v duchu sa modlil, aby bolo naozaj také pevné, ako tvrdil realitný maklér.

Netrvalo dlho a moja kráska sa niekoľkokrát prudko mykla a potom sa vysilene rozvalila na posteli. Nasledoval som ju a po dokonale vyleštenom okne začal na podlahu stekať dôkaz môjho uvoľnenia.

Zdvihol som pohľad späť k mojej sexi susede, ale v izbe už bola tma. Sklamane som sa odvrátil a išiel pohľadať nejaké servítky, aby som aspoň naoko upratal ten neporiadok.

Hodnota tohto apartmánu sa práve prudko zvýšila.

* * *

Svet okolo mňa rapuje ako Eminem. Ešte pár minút a bude znieť ako Bon Jovi a potom zase AC/DC. Svoj bežecký playlist už poznám naspamäť. Nohy mi vystreľovali dopredu do rytmu hudby, v stehnách sa mi tvorilo nadmerné množstvo kyseliny mliečnej. Nečudo, po dlhej zime som si vybehla ešte len tretíkrát. Moje telo jednoznačne potrebovalo niekoľko zahrievacích kôl, kým si spomenie, ako na to. Dýchala som zhl-

boka do brucha, vzduch bol ešte stále taký studený, že keby som si dala pred odchodom z domu mentolku, teraz by som vydychovala ľadové kocky.

Spomenula som si, ako som bez veľkého nadšenia začala behávať pred dvoma rokmi, keď mi začínalo byť jasné, že na udržanie hmotnosti mi už nebude stačiť iba vynechať večeru po šiestej. Múdro som si vtedy naštudovala, ako na to – vdychovať nosom, vydychovať ústami a všetko bude fajn. Po polhodine som sa doplazila domov s odkysličeným mozgom a takým pichaním v boku, že som si myslela, že mi prasklo slepé črevo. Trvalo mi ďalší mesiac, kým som sa na to znovu odhodlala. Jeden športovo založený kolega mi našťastie poradil, že dýchanie nosom je správne, ale všetko má svoj čas a nikto na začiatku nepriskackal domov ako Zátopek.

Pichanie v boku ma už netrápi, ale svalovka bude zajtra poriadna.

Dobehla som ku vchodu a rýchlo vytiahla kľúče z malého vrecka zabudovaného do bežeckých nohavíc na tento účel. Stačila chvíľa postávania a pot na mne pri šiestich stupňoch začínal rýchlo chladnúť. V tej chvíli by som bola potrebovala rýchlo vyšúchať dosucha senom ako kôň.

Namiesto toho som náhlivo odomkla byt a bežala pod sprchu. Vedela som, že by som si mala dať studenú, aby som zregenerovala ubolené telo. Momentálne aprílové teploty mi však dávali právo na horúce bubnovanie na chrbát. Viem, že zajtra to budem ľutovať, ale...

Po desiatich minútach blahodarnej horúcej vody som sa predsa len nad sebou trochu zľutovala a dopriala si niekoľkosekundový ľadový šok. Zababušila som sa do froté županu, ktorý som rozhodne nekupovala v Erotic City, a vlasy si rýchlo vyšúchala uterákom. Na hlavu som si prehodila kapucňu a vyrazila ako Frodo vo svojom neviditeľnom plášti.

Ten by sa mi rozhodne zišiel. Ešte pred pár mesiacmi mohol do mojej izby nakuknúť mesiac alebo žirafa, ktorá by sa

vyšplhala na najvyšší dub v hore na kopci, ktorý sa začínal len pár metrov od nášho paneláka. Krásne minisídliisko s troma domami na kraji mesta. Niekedy som dokonca zazrela líšky.

A teraz? Teraz ho vystriedal výhľad na Opachu. To je meno, ktoré som dala modernej novostavbe, ktorú postavili na úpäti nášho kopca.

Takže namiesto pobehovania naostro som zrazu musela po byte chodiť zahalená ako moslimka, lebo len srnka tuší, akí úchylní ľudia sa skrývajú za tými veľkými zrkadlovými oknami. Čo úchylní, niečo oveľa horšie. Zazobanci. Lebo nikto iný si bývanie v takom niečom nemôže dovoliť. Keby Opacha nestála priamo v mojom za časov dávnych dokonalom výhľade, možno by som uznala, že kombinácia ocele, skla a dreva je zaujímavá, ale takto som sa stala jej zarytým nepriateľom. A všetkých, ktorí v nej bývajú.

A tak mi zostávalo len protestne sa postaviť pred okno a zamračene pozeráť do tmavých okien. Bol to môj pravidelný tichý protest a zakaždým som dúfala, že si môj prepaľujúci pohľad nájde svoju obeť.

Občas som mala pocit, že na druhej strane zrkadiel ma tiež niekto pozoruje, ale zazobanci dokonale ukrytí za vertikálnymi žalúziami a fóliovými oknami k nám obyčajným nemali dôvod klopiť svoje zraky.

Hypnotizovanie ma po chvíli prestalo baviť. Pri skrini som sa rýchlo prezliekla do tielka a šortiek, v ktorých sa neskôr ponorím do blaženého spánku. Posadila som sa na posteli do tureckého sedu – odkedy som niekde čítala, že to dobre prekrvuje stehná a panvu, sedávala som výlučne takto. Pravdaže iba doma. V práci by sa to zrejme stretlo so zmiešanými pocitmi kolegov.

Pod laptop som podložila knihu, lebo som ešte stále nebola schopná vojsť do elektra a kúpiť ventilátor. Zrejme ma do toho prinúti až vypálená diera na knihe alebo perine.

Chvíľu som sa preklikávala e-mailami, z deväťdesiatich per-

cent reklama, spam, jeden výpis z účtu, faktúra za televíziu a internet. Kolegyňa Ivana mi poslala ďalší hlúpy putovný e-mail v štýle *pošli desiatim kamošom, inak...* Rýchlo som ho prebehla. Hm, tentoraz mi Bill Gates pošle za každý odoslaný e-mail sto dolárov. Ak ho nepošlem ďalej, prídem o všetky úspory. Ježiši, to vážne? Musím Ive zase zdôrazniť, že ak mi pošle ešte jednu takú hlúposť, už nikdy jej nepridržím výťah.

Prešla som si ešte predpoveď počasia na budúci týždeň. Skontrolovala teploty vo všetkých letoviskách, hoci som sa nechystala prekročiť hranice štátu. Okej, kašľať na to. Nemalo zmysel ďalej to odkladať.

Ani pod hrozbou mučenia by som sa nikomu nepriznala, čo som sa práve chystala robiť.

* * *

Rýchlo som na klávesnici vyťukala niekoľko písmen a z laptopu na mňa vyskočila najväčšia chatová stránka na Slovensku. Bolo mi to také trápne, že som sa rýchlo obzrela za seba, akoby bolo vysoko pravdepodobné, že sa za posledných pár minút niekto potichu prebúral cez stenu môjho bytu a teraz spoza môjho chrbta sledoval dianie na obrazovke.

Už od minulého týždňa, keď som s touto hlúposťou začala, som sa snažila samu seba presvedčiť, že je to v dnešnom svete úplne normálne, dokonca aj v mojom veku, ale stále som si pripadala ako postaršia perverzná teta striehnuca na mladých zajačikov s permanentnou erekciou. Možno to súviselo s tým, že vekový priemer osôb, ktoré sa mi doteraz ozvali, bol asi sedemdesiat rokov. Bože, pevne dúfam, že to nebolo pod štrnásť.

No zjavne ma to neodradilo, lebo Tina_666 tu bola po týždni znovu.

Dôvodom bol môj nevyrovnaný, prakticky neexistujúci citový život a moja neschopnosť zmeniť to v reálnom živote.

Po tom, čo mi pred ôsmimi rokmi jeden idiot v priebehu jedného večera zničil môj spokojný život, obral ma o rodinu,

priateľov a navždy nabúral moje videnie mužov ako normálnych milých a inteligentných bytostí, sa moje skúsenosti s mužmi vymedzili na tri osoby mužského pohlavia, s ktorými som strávila dokopy približne päť mesiacov. A keďže som teda za posledných osem rokov bola asi dvetisícštyristo dní bez chlapa, moja schopnosť komunikovať, vychádzať s nimi či im nebudaj porozumieť (ak vôbec nejaká žena takúto schopnosť má) bola prakticky na nulovej úrovni. Jediné, čím sa moje konverzačné schopnosti odlišovali od komunikácie šestnásťročného dievčaťa, bol fakt, že sa na rande nechichocem.

To bolo asi tak všetko, čo som na schôdzke naslepo pred dvoma týždňami urobila správne. Nevieam, čo ma donútilo vrátiť sa späť do mútnych vôd randenia. Možno to bol fakt, že vo veku dvadsaťsedem rokov sa už človek začína cítiť trochu osamelo. Hlavne v posteli. Možno to bolo tým, že som nechcela, aby jeden nepríjemný večer riadil môj citový život na veky vekov. A možno som už jednoducho nemala ďalšie výhovorky, ktorými by som vysvetlila, prečo stále žiadna z mojich kolegýň nevidela môjho priateľa, s ktorým som chodila už takmer dva roky. Martin bol vysoký, štíhly sympťák so strapatými blond vlasmi a s hnedými očami. Manažér vo veľkej firme, často na pracovných cestách do zahraničia, čo bol dobrý dôvod, prečo sa nemohol nikdy pridať na pohárik v bare či večierok s partnermi. Trauma z fotenia vysvetľovala, prečo nemám v kabelke ani jednu jeho fotku. Inak sme sa však veľmi ľúbili. Rozdelili nás až nekonečné otázky a podpichovanie zo strany kolegýň a kamarátok. Preto ma pred pár mesiacmi podviedol s kolegýňou (svojou, nie mojou) a ja som sa s tým nevedela zmieriť. Všetci ma ľutovali a začali mi dohadzovať všetko, čo malo penis, bolo nezadané a zodpovedalo vekovej hranici dvadsaťpäť až tridsaťpäť.

Hneď som oľutovala imaginárny rozchod so svojím imaginárnym priateľom Maťom. A tak pekne nám to celé roky klapalo. No museli sa tie otravy do toho montovať?

Ťažko sa vysvetľuje, prečo sa mladá, podľa mnohých celkom atraktívna baba zahadzuje s chlapom, ktorý existuje len v zákutiach jej mysle. Tento trik som si vlastne vymyslela už na výške, keď som nikomu netúžila vysvetľovať, prečo neznášam chlapov, a zároveň si pritom nevyslúžiť nálepku lesbička či frigidná čudáčka. Môj vtedajší imaginárny frajer sa volal Janči. Až na to hlúpe meno bol naozaj super. Doteraz mi občas chýba. Ktovie, ako by to bolo medzi nami dopadlo, keby som sa s ním nebola musela rozísť. Ako inak, pre podozrievavé komentáre mojich troch spolubývajúcich a ďalších kamarátov.

Toto všetko dokonale vykresľovalo môj vzťah k mužom. Práve preto som pred onými dvoma týždňami takmer dala zatknúť chalana, s ktorým mi dohodla rande jedna z mojich kolegýň. Žiaľ, patrila k tým obľúbenejším a nemala som to srdce odmietnuť jej pomoc. Je možné, že som to vtedy trochu prehnela, ale netušila som, že je dnes bežné, aby ma cudzí chlap na prvom rande pri zoznamovaní hneď pobozkal na pery. Nebol to žiadny francúzák, ale podľa mojich príručiek z deväťdesiatych rokov tomu malo predchádzať trochu dvorenia.

Vtedy som však len prekvapene nadvihla obočie. Keď ma však po schôdzke, ktorá sa až na pričasté chytanie za ruku, ktorú som časom diplomaticky stiahla zo stola, vyvíjala celkom sľubne, odprevadil na zastávku a pred príchodom autobusu ma pritlačil o mreže starého novinového stánku, zostala som viac než zaskočená. Keď potom jeho jazyk zaútočil na môj chrup a jeho ruka na môj hrudný kôš, opätovne mu to moje koleno vášnivým útokom na jeho slabiny. Keď prišiel autobus, krčil sa opretý o stánok, v ruke zvieral svoje zranené klenoty a kričal za mnou, že som mrcha a on chudák na mňa zbytočne minul takmer desať eur.

Ja som bola zase presvedčená, že som práve šťastne unikla ďalšiemu pokusu o znásilnenie, a bola som patrične hrdá na svoju obranu.

Podľa komentárov, ktoré som si však musela v pondelok vypočúť od (už nie takej obľúbenej) kolegyne, bola moja reakcia neprimeraná, a dokonca pár kolegov (lebo také niečo sa u nás neutají) si na môj účet robilo žarty tipovaním, čo asi urobím s chlapom, ktorý chce so mnou sexovať, keď takto zmrzačím chudáka, ktorý mi siahne len na kozy.

A hoci som doteraz presvedčená, že ten chlapík bol len zvrhlé prasa, rozhodla som sa pred ďalšími pokusmi o rande (ak sa na nejaké ešte niekedy odhodlám) vylepšiť si svoje očividne zastarané poznatky o mužoch na starom dobrom internete. Veď na ňom sa dá nájsť postup aj na výrobu bomby. Tak prečo nie návod, ako zvládnuť chlapa.

Pink. Na stránke vyskočilo nové okienko. Jano22. Veľmi originálne. Zostávalo mi dúfať, že má aspoň toľko.

Cau, ako mas. Pokecame?

Prsty sa mi mihali po klávesnici. *Máš dvadsaťdva rokov?*

Ano, a ty?

Viac, maj sa.

Bože, presne ako minulý týždeň. Začínala som sa vážne obávať, že nad dvadsaťtri tu naozaj nikoho nenájdem.

Pink. Dodo_big. *Chceš sex?*

S povzdychom som okienko zavrela.

Takto som si to rozhodne nepredstavovala.

Vykašľala som sa na to a zamierila do kuchyne.

Vytiahla som z chladničky fľašu ružového a naliala si plný pohár. Milovníci vína by sa asi zhrozili, že ho mám otvorené už dva týždne, ale popravde, mne chutilo stále rovnako. A možnože sa rozšupnem a tento víkend ho dorazím.

Pohár som položila na stolík pri pohovke a zapla som televízor, prostriedok na obmedzenie nekontrolovateľného rastu populácie. Dnes večer mali dávať *Madisonské mosty*, v hlave sa mi vynorili nekonečné upútavky z týždňa. Pár pohárov zvetraného vína aspoň ospravedlní môj rev, keď na konci Meryl Streepová neotvorí tie posraté dvere a zostane sedieť v starej

kraksni namiesto toho, aby vybehla do dažďa za stále šarmantným Clintom Eastwoodom.

Z vedľajšej izby som začula slabé *pink*.

Zagúľala som očami a znechutene sa zdvihla. Úvodná scéna je aj tak nudná. Nadnes som to už aj tak zabalila, takže ho môžem rovno vypnúť.

Obrazovka medzitým sčernela, a tak som ju rýchlo prebudila k životu.

Dole blikalo nové okno. Erik_999. Vtipné.

Ahoj... príjemný večer?

Kurzorom som namierila na malé x v rohu.

Z vedľajšej miestnosti som počula, že sa začala reklama. No super, veď ten film sa ešte len rozbehol.

Pozrela som na obrazovku. No dobre, dávam ti tri minúty, aby som stihla ísť pred začiatkom ešte na záchod.

Ahoj... zatiaľ ani nie.

Tak s tým musíme niečo urobiť, čo ty na to?

Mimovoľne som sa usmiala a prekrížila nohy do tureckého sedu.

Môžeme to skúsiť. Erik je nick alebo meno?

Meno. Prečo, nepáči sa ti?

Ujde. :-D A máš 999 rokov?

A ty 666?

Niekedy sa tak cítim.

Nečudo, že máš zlý večer. Vidím, že mám dnes čo robiť...

Neviem, či to zvládneš.

Bola by si prekvapená, čo všetko dokážem.

No tak sa predveď.

Pristihla som sa pri tom, že sa usmievam od ucha k uchu. Z vedľajšej izby doliehali zvuky televízora, ale ten ma už nezaujímal. Ani neviem prečo, ale tento rozhovor sa mi začínal páčiť.

Keď som sa najbližšie pozrela na hodinky, nemohla som uveriť, že som tam presedela tri hodiny. Pred unavenými očami sa mi mihali nekonečné riadky, ktoré sme si vymenili.

Vôbec by som nevedela povedať, o čom sme si celý čas písali, ale najdlhšia pauza bola, keď sme si museli obaja odbehnúť. Cestou som si zobrala pohár vína z obývačky. Teraz stál prázdny na zemi vedľa postele. A vedľa neho prázdna fľaša. Takže sa tretieho týždňa nedožije. Bola som mierne pripitá a nadšená viac, než by sa patrilo.

Už celé roky som sa so žiadnym chlapom tak uvoľnene neporozprávala, hoci som stále netušila, kto to je, koľko má rokov, dokonca ani to, či sa naozaj volá tak, ako tvrdí. Mohol to byť sociopat, masový vrah, a predsa som nemala ani na chvíľku pocit, že mu nemám čo napísať. Neustále sme sa vzájomne doberali, ale prebrali sme aj niekoľko úplne normálnych konverzačných tém.

Myslím, že ak budem ešte chvíľu pozerat' na obrazovku, tak zaspím posediačky.

Okej, Šípková Ruženka, nadnes sa teda vzdávam.

Čoho?

No predsa tvojho dobývania.

Neviem, či je vôbec čo dobýjať.

To posúdim sám. Zajtra.

Zajtra? Srdce mi poskočilo ako poplašenej pubertiačke.

Večer o siedmej.

Hm, hádam sa dovtedy vyspím.

Rád by som sa pridal.

A ja by som rada vyhrala v lotérii.

Čo je pravdepodobnejšie?

Hádaj... Dobrú noc.

Dobrá.

Chvíľu som ešte čakala a hypnotizovala obrazovku, dúfajúc, že ešte niečo odpíše. No už tam nič nevyskočilo. A po chvíľke zmizlo jeho meno zo zoznamu prihlásených.

Uvedomila som si, že som sklamaná.

V tej chvíli sa však na mňa dovalila taká obrovská únava, že som sa ledva dotackala na záchod a o pár minút som už padla

do postele. A kým ma prikvačil spánok, na chvíľku som si pomyslela, aké by to bolo, keby som tam nebola sama.

* * *

Už v ten večer, keď som ju pred dvoma mesiacmi prvýkrát pozoroval s rukou v nohaviciach, som si povedal, že získať tentoraz práve ju by bolo príjemnou zmenou. Čím dlhšie som ju sledoval a preveroval, tým mi bolo jasnejšie, že na ňu musím vymyslieť niečo iné než obligátne pozvanie na večeru v luxusnej reštaurácii. Nie, na ňu táto taktika zrejme nezaberie. Bola to zaujímavá výzva.

Šimon sa ma minulý týždeň pri poháriku spýtal, prečo vybočujem zo svojich zabehaných pravidiel.

Vynakladať toľko námahy na ženu, ktorú budem potrebovať týždeň, možno dva, nebol môj štýl. Vždy som vyhľadával ambiciózne, cielavedomé, trochu agresívne ženy, ktoré môžem skrotiť a pokoriť, a zahnať tak zase na čas svoje tiene.

Slečna Kristína Miklíková (na to mi stačilo prečítať menovky na schránkach), začínajúca audítorka v rozrastajúcej sa personálno-poradenskej firme (na to bolo potrebných pár diskretných telefonátov), však taká nebola. Rada behá (k tomuto poznaniu mi stačilo byť v správnej chvíli pri okne), žije sama, žiadny priateľ či milenec na obzore. To som usúdil na základe zanieteného masturbovania, pri ktorom som ju párkrát nadšene pozoroval. Okrem toho mi prišla trochu utiahnutá, keďže sa zdalo, že každý večer trávi doma. Vôbec nie to, čo zvyčajne u žien hľadám.

Napriek tomu som sa pri jej dobývaní nezvykle bavil.

Len mi chvíľu trvalo vymyslieť, ako nadviazať kontakt. Šimona to neskutočne pobavilo, lebo to sa mi stalo zrejme prvýkrát v živote.

Pred týždňom mi však sama dala odpoveď na túto otázku. Postačilo trošku si preklepnúť jej počítač, na čo mi stačilo osloviť jedného starého známeho, a Tina_666 mi pristála na

striebornom podnose. A poznajúc jej malé temné tajomstvo som zrazu presne vedel, ako na ňu. Moja malá nymfa.

Prvý večer som zhodnotil ako veľmi úspešný a čoskoro sa na ňu vrhnem v plnej sile. Dievčatko nemá najmenšiu šancu. Nebude trvať dlho, kým budem môcť nahradiť jej šikovné prš-
teky.

* * *

Na druhý deň som bola vďačná, že som si sobotňajší ranný beh odbila predchádzajúci večer. Cítila som mierne paralyzujúce účinky včerajšieho vína a viečka som mala aj o deviatej ešte stále ťažké.

Potom som si spomenula na ostatné aspekty piatkového večera a prihlúplo som sa usmiala. Keby sa ma na to v tej chvíli niekto spýtal, tvárila by som sa, že nič, ale mimo kamery som musela priznať, že sa už neviem dočkať večera.

Moje spoľahlivé desaťročné hodinky ma upozornili, že do hodiny H musí prejsť ešte takmer desať hodín a úsmev sa mi hneď stratil z tváre.

K raňajkám som si zo záznamu zapla *Madisonské mosty* a počas reklamy pustila práčku. Porevala som si, lebo tá trúbka ani tentoraz tú sprostú kľučku nepotiahla. Clint už síce nevyzeral ako za svojich westernových čias, ale stále mal niečo do seba. Teda v tom filme, teraz má už asi dvesto rokov a označiť ho za sexi zaváňa nekrofiliiu.

Vonku lialo. Dôvod, prečo som si dnes neobula bežecké tenisky. A dlhá nudná sobota pôsobila ešte depresívnejšie. Ani Jaja mi nedvíhala telefón a okrem nej som nemala nikoho, komu by som chcela cez víkend len tak z nudy zavolať. Ľudí som si celé roky držala trochu viac od tela. Zájst si po práci na kávu a prebrať výpredaje v shopping centre bolo okej. Viest však s niekým osobné rozhovory o rodine, frajeroch, to bolo niečo úplne iné. Nepotrebovala som, aby sa niekto rýpal v mojej minulosti, nestála som o ľútosť či súcit.

Chcela som, aby ľudia môj život videli len tak, ako im ho vykreslím ja. Víkendy s rodinou, romantické večery s Martinom. Teda až donedávna. Stále ma hnevá, že som sa ho muse-la zbaviť. Bol dokonalým krytím. Aha, ako som skončila bez neho. Chudera, ktorá si píše s úchylákmi v chatroomoch.

Prudko som sa nadýchla, aby som zahнала hrču, ktorá ma začínala tlačíť v hrdle, a zase som raz pozrela na hodinky. Tri. Ešte mi zostávali štyri hodiny. Pripravila som si termosku bylinkového čaju a zase skončila pred televízorom. Čo iné sa dalo v takýto deň robiť. Usmialo sa na mňa šťastie, na jednotke dávali *Raňajky u Tiffanyho*. Zvyšok dňa si zase budem pohmkávať *Moon River*.

Vonku sa konečne zotmelo a protivná malá ručička sa blížila k sedmičke. Veľká bola ešte len na osmičke, ale už som s prudšie bijúcim srdcom zapínala počítač a rýchlo sa prihlásila na stránku.

Nejako sa zopár minút zabavím. A možnože je už tu. Rovnako netrpezlivý... Cítila som sa ako hlúpa pubertiačka. Napriek tomu som rýchlo očami skontrolovala bočný panel a hľadala jeho meno. Skúsila som to ešte raz od konca, ale žiadny Erik tam nebol.

Potom som si všimla, že hore pri mene svieti malá obálka.

Nervózne som klikla na ikonku a prekvapene pozerala na správu od Erik_999. Rýchlo som prebehla text a moja nálada sa rovnala pocitu, keď prvý deň dovolenky pri mori zistíte, že sa vám začala menštruácia.

Ahoj, Ruženka, dúfam, že si sa vyspala doružova. Dnes mi do toho niečo prišlo. Čo tak zajtra v rovnakom čase? Ako kompenzáciu mám pre teba menšiu úlohu. V jednom bare v meste som ti nechal balíček. Adresu nájdeš dole. Vyzdvihni si ho zajtra v priebehu dňa, heslo na vyzdvihnutie je 666. :-) No nerozbaľuj ho predtým, než sa tu stretneme. :-)

Erik